

13 skyrius

Paslėpiau motociklą po medžiu, už svyrančių šakų, tada pasižiūrėjau į dangų, įsiklausiau, ar negirdėti malūnsparnių, dronų dūzgimo. Praėjo tik savaitė. Aplinkui vis dar gali sukiotis žurnalistai. Nuleidau galvą. Per greitai. Medžiai ėmė suktis. Pritūpiau, išgėriau kelis gurkšnelius vandens.

Priešais mane tupėjo Vilkas. Ir žiūrėjo, įbedęs akis.

– Atleisk, – pasakiau. – Pasitaisysiu. Viskas per tą karštį.

Kelias paskutines naktis jis pažadino mane nervingai inkšdamas, užgulė ir ėmė laižyti ašaras, kol aš kūkčiojau. Kas rytą traukdavo mane iš lovos, tempdavosi prie upės, ragino žvejoti. Į pakrantę nusinešiau visus Ember rašytus laiškus ir garsiai juos skaičiau, vis nutildama, kai užgniauždavo gerklę, kol galiausiai perskaičiau visus. Tada sudraskiau į smulkius skutelius ir išbarsčiau kaip konfeti vandens paviršiuje, stebėdama, kaip vanduo juos nusineša tolyn.

Lėtai atsistojau ir pasisukau žengti taku. Vilkas turseno priešaky. Priėjus vielinę tvorą, juosiančią Džonio ūkį, susiradau slaptą vietą, kur galima pakelti apatinę dalį ir pralįsti. Vilkas, šmurkštelėjęs pirmas, palaukė manęs karpydamas ausimis.

Džonis darbavosi prie savo motociklo priešais dirbtuvę. Marškinėliai, banglentininko šortai, beisbolo kepuraitė pakaušiu nusuktu snapeliu. Jis buvo įsidėjęs ausinuką ir pritariamai dainavo priedainį, kitas dalis niūniuodamas. Atpažinau dainą.

„Counting Stars“, atliekama „OneRepublic“. Mėgstamiausia mūsų grupė. Vieną akimirką beveik galėjau apsimesti, kad dabar pernykštė vasara ir mes kartu tvarkomės savo motociklus. Ginčijamės, kokį veržliaraktį naudoti, kokie iš tiesų yra dainos žodžiai. Aš bliaunu perkurtus žodžius:

Pastaruoju metu Džonis vis laimi varžybas

Ir svajoja apie motociklus, kuriuos gaus už dyką

Susiradau akmenuką, šiltą ir maloniai gulintį delne, ir paleidau į Džonį, bet tą akimirką atsidarė paradinės jo namų durys, ir laukan išėjo mergina, laikanti rankose du puodelius. Ilgi juodi nuo miego susivėlę plaukai ir vieni iš Džonio marškinėlių, siekiantys jai šlaunis. Nuogos kojos. Greičiausiai nuoga ir visa kita. Kristin Hempsted. Šiais metais baigė mokyklą drauge su Džoniu. Nuo kada jie kartu? Niekad apie ją neužsiminė. Galbūt ji tebuvo draugė ir pasiliko pernaktoti.

Stabtelėjo priešais Džonį, jis šypsodamasis atsistojo ir išsitraukė ausines. Ji padavė jam puodelį ir pasisuko veidu į jį. Džonis ją pabučiavo. Bučiavosi kurį laiką, ir jo ranka ėmė slysti merginos nugara vis žemiau ir žemiau. Vadinasi, tikrai nėra vien draugai.

Vilkas dirstelėjo į mane.

– Geras klausimas, – burbtelėjau panosėje. Nenorėjau žiūrėti, kaip jie glamžosi, bet išeiti taip pat negalėjau. Sudėjau lūpas ir šaižiai švilptelėjau. Tris kartus iš eilės. Džonis atsiplėšė nuo jos ir atsisukęs pažvelgė į medžius. Pasitraukiau į medžio šešėlį. Jis kažką tarstelėjo Kristin, dar kartą trumpai pabučiavo, ir ši grįžo į namą siūbuodama klubais su kiekvienu laipteliu. Džonis stebėjo, kol durys užsitarė, o tada atėjo už dirbtuvės.

Mudu su Vilku išlindome iš miško slapstydamiesi tai už vieno, tai už kito medžio. Su Džoniu susitikome prie malkų rietuvės, tuoj už dirbtuvės kampo, kur mūsų nesimatė nei nuo kelio, nei nuo namų. Džonis stovėjo šešėlyje. Pirmas su juo pasisveikinti pripuolė Vilkas, o tada prisijungiau ir aš. Mes apsikabinome. Jis kvepėjo motociklo benzinu, šviežiai kapotomis malkomis.

– Heile, – jis atsitraukė, veidas buvo įsitempęs, akys neramios. – Turiu tau ką pasakyti.

Tebelaikė kavos puodelį, suėmęs pirštais už krašto, lyg būtų visai apie jį pamiršęs. Ištraukiau puodelį jam iš rankos ir godžiai atsigėriau.

– Apie Ember žinau. Tai aš ją suradau.

– O, šūdas.

Porą sekundžių stovėjo it suakmenėjęs, veide pašėlusiai mainėsi emocijos. Šokas, siaubas, sumišimas, o tada – atjauta. Dar kartą prisitraukęs mane, apsikabino, krestelėjo mano laikomą puodelį ir apipylė koją. Leidausi apkabinama, bet kūnas buvo sustingęs, jutau, kad tuoj pravirksi. Atsitraukiau.

– Ten Vono darbas. Esu tikra.

– Ką tu kalbi?

– Jis pirmas atvyko į įvykio vietą.

– Tai nereiškia, kad...

– Kompiuteryje turėjo jos nuotraukų. *Mačiau* jos tatuiruotę. Džonis perbalęs tylėjo.

– Jis žinojo, kur ieškoti jos kūno griovyje, ir tada ėmė fotografuoti – neskubėjo kviesti kitų pareigūnų. Ji ten tiesiog gulėjo, karštyje...

Nutilau, prisiminiau, kaip jis pritupia prie jos negyvo kūno. Akys pritvinko ašarų, jos ėmė riedėti skruostais ir lašėti nuo smakro.

– Džoni, ją jau buvo *apkapoję* paukščiai. Jis pasmaugė ją jos pačios marškinėliais.

– Eina sau, – Džonis siektelėjo mano rankos. – Man labai gaila, Heile.

Nusivaliau veidą kitos rankos linkiu ir porą kartų virpėdama įkvėpiau:

– Paskambinau Tompsonui. Manau, kad patikėjo manimi. Ką aš žinau.

– Jėzau. O jei Vonas tave aptiks?

– Neprisistačiau. Mačiau, kaip jis pasielgė su jos kūnu, Džoni. Nebemiegu. Nebevalgau. Jaučiuosi visiškai sumautai.

Džonis spustelėjo man ranką, mėgino paguosti, bet manęs paguosti negalėjo niekas. Niekas nenumalšins šio jausmo. Vonas matė mane su Ember. Jo radare ji atsirado per mane. Negalėdamas išlieti pykčio ant manęs, susirado ją:

– Noriu jį nudėti.

– Šalčiau, – jis suėmė mane už pečių ir pažvelgė į akis. – Nedaryk kvailysčių. Leisk viską sutvarkyti Tompsonui, gerai? Jie vis dar vykdo tyrimą.

– Ar tau pavyko ką nors sužinoti?

– Kai Ember dingo, buvau pasikviestas apklausai.

– Taip ir *žinojau*, kad mėgins suversti kaltę tau.

– Žmonės matė mane vakarėlyje. O ryte matė palapinėje. Tad viskas gerai.

Permečiau akimis kiemą, keliskart įkvėpiau. Už dirbtuvės buvo karšta, nuo metalo atsispindėjo rytinė saulė. Norėjau grįžti į savo ramų mišką, prie vėsios upės.

– Kaip čia atsirado Kristin?

– Vakar vakare jai pasidarė baisu. Daugybei merginų neramu. Tai tik vienos nakties nuotykis.

Nebuvau patyrusi vienos nakties nuotykių, nebuvau mylėjusis. Mudvi su Ember drauge praleidome tik penkias tobulas valandas. Tiek sudėjus truko mūsų santykiai, bet atrodė, kad jie buvo kur kas ilgesni. Man užgniauzė krūtinę, šonkauliai susispaudė, tarsi stuburas būtų kieno nors užtraukta siūlė.

Krebždesys, atsidarė paradinės durys. Džonis sustingo. Aš siektelėjau Vilko skarelės.

– Džoni?

Kristin. Išėjo jo ieškoti.

– Aha, sekundėlė! – jis apsvijio mane rankomis, suspaudė taip skausmingai, kad net šonkauliai subraškėjo. – Ar tau viskas bus gerai? – sukuždėjo į ausį. – Galėtum likti dirbtuvėje?

Papurčiau galvą:

– Grįšiu kitą savaitę.

– Geriau jau sugrįžtum, kitaip eisiu ieškoti, – jis paleido mane, pakasė Vilku paausį, o tada dingo už kampo, šūktelėdamas Kristin: – Gal nori pusryčių?

Stovėdama šešėlyje, stebėjau, kaip jis grįžta į namą. Galbūt Kristin visai jam tinka. Jie pavalgys, o tada praleis drauge visą dieną. Tada ims susitikinėti ir gal vieną dieną susituoks. Džonis turės vaikų. Paprastą gyvenimą. To jam linkėjau. Jis nusipelnė būti laimingas.

Tačiau man tie dalykai buvo nepasiekiami.

Apsišiltinau trobelės sienas ir grindis prikišau po jomis žolės kuokštų, žievės, šakų, lapų, tarpus užpildžiau pušų spygliais. Netoliese radau urvą, kuriame įsirengiau rūšį: užritau jo angą akmeniu, pritvirtinau svirtį ir virvę, kad prireikus galėčiau nustumti. Džonis konservavo agurkėlius, pomidorus, persikus ir žuvį. Sekė išpardavimus ir prisipirkdavo sausų produktų atsargų. Sakiau jam, kad vieną dieną jis taps puikia žmona. Man atsakė, kad aš tapsiu netikusiu vyru.

Vienoje tėčio knygų buvo siūloma įsirengti antrąją stovyklavietę ir duobėje suslėpti išlikimui reikalingas priemonės: vandenį, sauso maisto, įrankius ugniai įskelti ir ginklus. Pasirinkau vieną iš šautuvų ir „Buck“ peilį. Taigi, jei kas ir aptiktų trobelę, turėčiau kur pabėgti.

Planavau pabėgimo maršrutus: per uolas į šiaurę, palei upę arba per rytuose plytintį slėnį. Jei pasipainiodavo miškovežio kelias, kur man būtų galima paspėsti spąstus, susirasdavau kitą maršrutą. Prie ištiestos vielos pritvirtinau ir raketų meškoms atbaidyti – užkliudyta viela nutrauktų saugiklį ir raketa iššautų. Sprogimas nuaidėtų kelių kilometrų spinduliu. Dairiausi vietų, kur būtų galima įrengti spąstus, skirtus bet kam, per daug prisartinusiam prie trobelės, bet vis prisikasdavau prie akmenų ar šaknų ir tekdavo imtis darbo iš naujo.

Nesiartinau prie gilių užutėkių upės apačioje, nes žinojau, kad ten mėgsta žvejoti vietiniai, – bet atsekdavau, kur jie stotasi mašinas, ir kruopščiai peržiūrėdavau atsivežamą mantą, pasiimdavau daiktus, kurių dingimas iškart nekristų į akis. Susiradau virvių, masalų ir žvejybinį tinklą. Kartais ir maisto, pavyzdžiui, traškučių pakelių, šokolado batonėlių arba sumuštinį, atsivežtą šaltkrepšyje. Kuo daugiau nemokamo maisto, tuo ilgiau trauks mano atsargos.

Spalis atsinešė lietų, kuris, atrodo, niekad nesiliaus. Pilkosios Skraistės kalva pateisino pavadinimą. Miške buvo tamsu dėl žemai nusileidusių debesų, tarp medžių tvyrančio rūko. Mano drabužiai visą laiką buvo drėgni, tad teko džiovinti prie krosnelės. Trobelėje trenkė šlapiu kailiu ir dūmais. Mane supo drėgmė. Glėbiais nešdavau malkas į vidų, džiovinti prie ugnies, ir tai teko daryti kasdien. Baigėsi propano dujos, tad turėjau gaminti ant krosnelės viršaus.

Trobelę nuo pašalinių akių slėpiau pridengdama šakomis ir nuvirtusiais medžiais, surenčiau iš jų perimetru einančią sieną, bet vėjas ją nupūtė. Tada baigėsi virvė, kuria surišdavau šakas. Netoli mano motociklo nuvirto kedras ir taip smarkiai trenkėsi į žemę, kad ši net sudrebėjo. Persigandęs Vilkas nėrė tolyn, leidasi jam iš paskos. Man virš galvos treškėjo šakos, siūbavo medžiai, o dangų raižė žaibai. Žaibui trenkus į paupyje augantį medį, Vilkas grįžo – parbėgo tiesiai pas mane. Pasislėpėme trobelėje po apklotais, kol lauke stūgavo audra. Ryte apžiūrėjau padarytą žalą. Buvo nuplėšta dalis stogo, o lietus užpylė išvietę.

Skardines ir atliekas užkasdavau gilioje duobėje, kad jų neišsiraustų joks žvėris. Pro stogą atsivėrusį plyšį man į miltus prilašėjo vandens. Delnai buvo nuolat pūslėti. Du kartus dažiau plaukus, karpiau juos žirkklėmis. Upėje maudytis nebegalėjau, tad pasišildydavau vandens ant krosnelės ir apsiprausdavau kempine, tada nuvalydavau purvą nuo Vilko ir iššukuodavau jo susivėlusį kailį, nors šuo niurgzdavo.

Kaskart susitikusi su Džoniu, iš jo išgirsdavau:

– Man labai nepatinka, kad tu ten viena.

– Turiu Vilką.

Atsakydavau, kad man viskas gerai. Jis nežinojo, kad norėjau iššūkių. Norėjau, kad būtų *sunku*. Norėjau nusivaryti, kapodama malkas, sukardama keletą kilometrų palei upę, ieškodama maisto. Turėjau visą dėmesį skirti savo ir Vilko išlikimui. Kitaip būtų tekę manyti apie tai, ką Vonas padarė Ember. O tada – imtis veiksmų.

14 skyrius

Lapkritis. Medžių lapai paraudonavo ir pagelto, o tada nukrito. Žemę pakando šalna. Dienos trumpėjo, ilgiems pasivaikščiojimams ėmė kliudyti laikas ir oro sąlygos. Vilkėjau storą tėčio striukę su žasų pūkais, avėjau batus su vilnoniu pamušalu. Net ir trobelėje vilkėjau kelis sluoksnius flanelinių marškinių ir termoapatinių. Miegojome po dviem miegmaišiais ir nuolatos kūrenome krosnelę.

Miške knibždėte knibždėjo medžiotojų. Tolumoje aidėjo šūviai. Laikiau Vilką kuo arčiau savęs, vos nubėgusį iškart pasikviesdavau grįžti. Tėtis dažnai leisdavosi į medžioklės žygius, ir vienas, ir su draugais, grįždavo kvepėdamas laužo dūmais ir alumi. Maščiau apie jį mudviem su Vilku dabar grįžtant nuo upės, nešdamasi prie kuprinės pasikabintus upėtakius. Išdariau juos pakrantėje. Du priklausė man, o trečiasis – Vilkui. Vėžiai jam spėjo atsibosti, o tada suprato, kad stovėdamas prie vandens, gali sugauti žuvį, šokančią tiesiai iš purslų.

Tėčiui tai būtų padarę įspūdį. Įsivaizdavau, kaip nuoširdžiai patapšnoja Vilką per šoną, kaip išdykauja su juo ir vadina šaunuoliu. Skaudu įsivaizduoti, kaip viskas galėjo būti.

Vilkas stabtelėjo, jo kūnas įsitempė, ausys sukruoto, traukdamas orą, pakilo nosis. Mėgino kažką užuosti. Žengėme dar kelis

žingsnius, ir jis vėl sustojo, atsisuko pasižiūrėti per petį. Nusekiau jo žvilgsniu, bet nieko nepamačiau.

– Kas yra? – sukuždėjau.

Jis įbedė akis į taką. Keteros kailis pasišiaušė, giliai gerklėje pasigirdo tylus urzgimas.

Laikydama ginklą prie šono, nuleidau šautuvo saugiklį, ir uždėjusi pirštą ant paleistuko, įdėmiai sužiurau į mišką. Paukščiai nutilo, atrodė, tarsi ir pats oras būtų pakitęs. Ar ten elnių medžiotojas? Žvėris? Šiandien palei upę nuklydome toliau. Į trobelę parbėgti ne taip paprasta. Man pasišiaušė sprando plaukeliai.

Po kelių sekundžių Vilkas atsigrėžė ir patraukė toliau, tačiau atrodė įsitempęs – kelis kartus stabtelėjo įsiklausyti. Stipriau suėmiau ginklą. Vilkas sustojo dar kartą, pauostė žemę prie takelio. Aš pritūpiau. Letenų pėdsakai. Didelių letenų, tačiau be nagų. Puma. Suaugusi. Atsekė mus iki upės, tačiau kur ji dabar?

Atsistojau, prigludžiau šautuvą prie peties ir apsidairiau, atidžiai įsižiūrėjau į medžius bei šešėlius. Pumos ne tokios kaip juodieji lokiai, kurie paprastai sprunka vien pamatę žmogų. Arba grizliai, kurie šoka riaumodami ir treškindami šakas. Pumos prie savo grobio sėlina arba jo tyko. Nė nepastebėsi, kaip užpuls. Galbūt galėčiau nubaidyti ją peiliu, jei išmuštų iš rankų šautuvą, tačiau ir vieno devyniasdešimt kilogramų pumos smūgio užtektų užmušti Vilku.

Suėmiau jį už kaklą juosiančios skarelės ir paspartinau žingsnį, vis dairiausi, ar nepamatysiu tarp medžių kokio judesio, ar neišgirsiu traškesio. Vilkas laikėsi prisispaudęs man prie kojų, iš gerklės sklido inkštimas. Išvydome ją tik ties paskutiniu posūkiu.

Puma. Dešimties metrų atstumu, rusvo kailio, didžiulė, pritūpusi ant apsamojusių uolų prie takelio. Jos geltonos akys susmigo į mane. Nuleido galvą.

– Nešdinkis! – negalėjau iššauti nepaleidusi Vilko, kuris lojo ir draskėsi ištrūkti. Dar kartą riktelėjau, pakėliau šautuvą

laisvą ranką, sumosavau ją it lazda ir patrepsėjau. Puma nė nekrustelėjo. Iš lėto žengtelėjau į priekį prilaikydama Vilką.

Puma pakilo ant keturių ir lėtai nusliuogė nuo uolų, sukėlusį pečius ir vis dar nuleista galva. Aš jau buvau ant takelio ir artinausi prie jos. Reikėjo šauti.

– Vilke, ramiai!

Bet vos paleidau jį, kad pakelčiau ginklą, šuo nėrė pro mane leidosi link pumos, ir, sustojęs priešais ją, ėmė loti. Puma trenkė per orą ir suurzgė apnuogindama iltis.

Mano protas apmirė. Surikau:

– Vilke! Ne. Eikš čia!

Vilkas atšoko. Puma vėl užsimojo. Šnypšdama. Mano pirštas suvirpėjo ant paleistuko. Susitelkiau. Taikiklyje maišėsi Vilkas. Nukreipiau šautuvą į viršų ir paleidau šūvį.

Puma šiek tiek atsitraukė, Vilkas toliau lojo ir erzino ją. Iššoviau dar kartą. Puma staigiai puolė į kairę ir nuliuksėjo per mišką link upės. Vilkas leidosi įkandin jos.

– Vilke, stok!

Treškindami tankius paparčius ir krūmynus, išsiraizgiusį pomiškį jie dingo iš akiračio. Per atšokusias šakas nesimatė, kur nubėgo, nuskubėjau į tą vietą, kur paskutinį kartą mačiau Vilką. Kabindamasi į uolas, braudamasi per krūmus, kurie kibo į plaukus, draskė drabužius ir odą, giliai kvėpuodama, ištrūkau iš miško ir atsidūriau ant aukšto skardžio, kurio apačioje tekėjo upė. Permečiau akimis medžius, mėginau pro šniokščiančius slenksčius išgirsti Vilką. Kur jis? Tada pastebėjau šmėkstelint juodulį ir tolumoje pamačiau šunį.

Jis vijosi pumą per seną eglę, nusvirusią virš vandens. Puma staiga sustojo ir apsisuko, tada trenkė Vilku. Jis kiauktelėjo – nuo spigaus cyptelėjimo man sutraukė vidurius. Iškėliau ginklą, pažvelgiau pro ilgą vamzdį ir paspaudžiau paleistuką. Kulka pataikė į medį ir paskleidė rakštis, tačiau puma išsigando. Nušoko į apačioje telkšantį užutėkį. Išniro ir nuplaukė pasroviui. Vilkas nėrė į mišką.

Slidinėdama ant samanų ir kabarodamasi per uolas, nuskubėjau upės pakrante, kol pasiekiau rąstą. Puoliau ant kelių ir perpopojau į kitą pusę. Ėmiau švilpti ir šaukti Vilką. Apžiūrėjau žemę, žolę bei augalus. Kraujo lašai, raudoni ir žvilgantys. *Privalėjau* jį rasti. Nusekiau per pievą.

– Vilke! Eikš čia, šuneli! Kur tu?

Sustojau ir sulaikiau kvėpavimą, mėginau įsiklausyti per paukščių čiulbesį ir vėją. Tylus inkštimas. Jis netoliese. Nusekiau pagal garsą ir aptikau, susigūžusį po krūmu. Jis sunkiai lekavo, akys paklaikusios ir pilnos baimės. Priklaupiau ir švelniai paglosčiau jam snukį.

– Kvaileli. Ir kam reikėjo vaizduoti tokį drąsuolį?

Norėjau, kad balsas nuskambėtų švelniai ir raminaimai, tačiau ašaros gniaužė gerklę. Pumos letena paliko jam ant peties dvi žaizdas. Nesiekiančios kaulo, bet vis tiek reikėjo jas dezinfekuoti. Išsitraukiau iš kuprinės vaistinėlę ir išpavavau sterilų tvarstį, prispaudžiau jį prie žaizdų, o tada virpančių kūną apvyniojau elastiniu bintu. Buvo sunku jo nesujudinti, tad šuo kiauktelėjo ir, staigiai atsisukęs, sukaukšėjo dantimis, ir iškart puolė laižyti ranką – prašė atleidimo. Paglosčiau jam kaklą.

– Viskas gerai. Kašk, jei pasijusi geriau.

Lėtai jį pakėliau ir persimečiau per petį. Jis vėl kiauktelėjo, ir aš negalėjau sulaikyti ašarų. Ką man reikės daryti? Per rąstą neperlipsiu – tik jau ne su papildomu svoriu. Teks daryti kilpą, viliantis, kad puma mūsų neseka.

Uždusau, kol nuėjau iki upės, marškiniai ir plaukai permirko nuo prakaito. Susiradusi brastą akmenuotu dugnu perbričiau upę. Vis dairiausi pumos. Ji dar galėjo būti netoliese. Tapome lengvu grobiu.

Kartkartėmis sustodama atsipūsti, nusinešiau Vilką iki tako kitoje upės pusėje. Mąščiau apie savadarbius neštuvus, bet neturėjau nei rankinio pjūklo, nei priemonių, kuriomis galėčiau surišti lazdas. Likusį kelią iki trobelės parsvirduliuavau. Vilkas

nustojo kraujavęs, tačiau kentė skausmą, jo kūnas virpėjo. Patogiai įtaisiau jį ant lovos, išvaliau žaizdas ir sutvarsčiau. Vaistinėlėje turėjau ir CBD aliejaus. Tikslios dozės nežinojau, tad įlašinai jam į burną kelis lašelius.

Ėsti Vilkas nenorėjo, tad susirangiau prie jo, krūtine ir pilvu prisispaudžiau prie išriestos nugaros, užpakalines kojas priglaudžiau prie savo šlaunų. Paglosčiau galvą, minkštas ausis, snukį.

– Pasveiksi. Viskas bus gerai.

Jis atsisuko ir nulaižė man ašaras, o tada pasidėjo galvą ant pagalvės. Laikiau jį apsikabinusi ir įsikniaubiau veidu į kailį.

Stovėjau prie trobelės susisupusi į storą striukę, užsimaukšlinusi ant galvos gobtuvą ir apsirišusi kaklą šaliku. Sniego buvo jau per kelis centimetrus, bet pustyti dar nesiliové, lauke buvo sunku ką nors įžiūrėti. Timpltelėjau šaliką nuo burnos, sugraibiau VHF radijo mikrofono mygtuką.

– Atsiliepk, 250H. Mums reikia pagalbos. Vilkas sužeistas. Mums reikia vaistų – antibiotikų.

Atleidau mikrofono mygtuką ir laukiau iš Džonio atsakymo. *Prašau, prašau, prašau.* Tačiau girdėjau tik ryšio treskesį. Pakėliau akis į sniegu praplyšusį dangų. Galbūt signalas jo nepasiekia.

Vėjas tēškė sniegą į veidą ir įstūmė mane į trobelę. Užtrenkiau duris. Vilkas nepakėlė galvos nuo guolio, įtaisyto priešais krosnelę. Atidariau rūkytos lašišos pakuotę, nušlepsėjau prie jo su batais. Porą dienų maitinau jį tik švirkštu į burną varvinamu sultiniu, kuris neleido jam dehidratuoti. Pamosavau lašiša prieš nosį.

– Pamėgink bent truputį, prašau.

Jis atsimerkęs pažvelgė į mane, sumirksėjo ir nusisuko. Pakėliau tvarsčius, ir vėl norėdama apžiūrėti žaizdą, bet jau žinojau, ką ten pamatysiu. Žaizdos raudonos ir paburkusios. Dar kartą jas išvaliau, uždėjau naują tvarstį ir palikau šunį priešais ugnį.

Susidėjau kuprinę paskubomis kraudama daiktus – maistą, vandenį, pirmosios pagalbos reikmenis, radiją – ir užsimečiau ant pečių. Į dėklą įsidėjau „Smith & Wessoną“, prie nugaros prisitaisiau šautuvą. Tada švelniai suvyniojau Vilką į vilnonę antklodę ir paėmiau ant rankų.

Kiek pavažiavome, kol sniego pasidarė tiek, kad padangos ėmė suktsi vietoje, tada teko palikti motociklą prie tako. Išėmiau Vilką iš dėžutės ir paguldžiau ant sniego. Jis atrodė įsitempęs ir sutrikęs, šiaip taip pakilo ant kojų. Mėgino šlubuodamas sekti paskui mane.

– Ne. Palauk.

Nutempiau motociklą į užuovėją po medžio kamienu, uždengiau šiukšlių maišais, o tada – ir šakomis, kiek pavyko jų nukapati nuo šalia augančių medžių. Nežinojau, kada teks grįžti. Vieną medžio šaką pažymėjau Vilko skarele.

Klampojau per pusnis, primenančias lakuji smėlį, traukiantį gilyn, iš kurio koją pakeli tik pasistengęs. Vilką tempiau užsimetusi ant pečių ir apdengusi užklotu. Jis buvo galva įsikniaubęs į gobtuvo kailį. Nieko nemačiau dėl pustomo į akis sniego. Pirštinėse sustingo pirštai. Sunkiai kvėpuodama, čia klupdama, čia vėl pakildama ant kojų, užkopiau į kalną. Vėjas pūtė man į nugarą ir, prasibrovęs pro miško properšas, traukė per šoną. Norėjau nusileisti iki žemutinės stovyklos, kur ir vėl galėčiau paieškoti ryšio, bet tako nebuvo matyti. Sustojau ir apsidairiau aplinkui. Juk turi būti įmanoma pagal ką nors susiorientuoti. Matyti vos per metrą. Visas pasaulis nusidažė baltai.

Užkliuvau už apsnigto rasto, ir Vilkas, nuslydęs man nuo pečių, įkrito į pusnį, taip giliai, kad vos jį ištraukiau. Jo kailis aplipo sniegu. Paėmiau šunį ant rankų ir svirduliuodama ženčiau dar kelis žingsnius. Nebegaliu. Pernelyg smarkiai sninga. Turėjome pasidaryti gerą slėptuvę po medžiu. Pūgai pasibaugus, atpažinsiu apylinkes.

Mano blakstienos apledėjo. Gėlė veidą. Susiradau užuovėją po didžiule egle, nukirtau kelias šakas ir apsidėjau jomis aplinkui, susipyniau iš jų sienas ir stogą. Palikau ženklą: nusiplėšiau marškinių apačią ir pririšau prie eglės. Kuprinėje turėjau dvi specialias termines antklodes. Išvyniojau ploną sidabrinę audinį ir vieną antklodę panaudojau stogo pamušalui. Dar kelias šakas patiesiau apačioje, kad kūnai nesiliestų prie šaltos žemės. Prie įėjimo į mūsų sniego urvą sukūriau ugnį iš pagalių ir aplink medžio kamieną susirinktų nulūžusių šakų. Antrąją antklode apgobiau mudu.

Prisipaudę vienas prie kito, praleidome visą naktį. Vis mėginau pagauti VHF radijo ryšį, tačiau jis atsakė tik šnypštumu. Ugnis užgeso, baigėsi sausa mediena. Vėjas nenurimo. Pasaulis nutilo, augančios sniego pusnys susupo mūsų būstą į kokoną. Negalėjau suvaldyti drebulio.

Išsitraukiau iš kuprinės dienoraštį ir įsikišau jį į vidinę kišenę. Jei kas nors ras mano lavoną, žinos, kas aš tokia. Sužinos apie Voną. Neužmigti darėsi vis sunkiau. Vokai tiesiog lipo. Rankoje gniaužiau VHF radiją.

Vilkas patapšnojo mane letena ir palaižė veidą.

– Atleisk, – sukuždėjau. – Atleisk.

Meldžiausi, kad Vilkas išgyventų. Mano kūnas kurį laiką jį šildys. Jo kailis buvo tankus, tačiau organizmas kovojo su infekcija, ir šuo buvo kelias dienas neėdęs. Jis prisipaudė man prie krūtinės, skruostu prie mano skruosto ir šiltai kvėpavo man į kaklą. Man nebuvo šalta. Nejaučiau kojų nei rankų. Pavargau. Taip pavargau.

Sapnavau, kad esu prie ežero su Ember. Jos odos kvapas. Kokosai. Plaukai, vyšnių raudonumo liepsna, besiplaikstantys apie jos nuostabias lūpas. Pasibučiavome tik kartą, ir bučiny buvo tobulas. Į tą akimirką tilpo viskas. Ilgos vasaros dienos. Plaukiojimas su Džoniu. Kūne pajutau šilumą. Šildžiausi saulutėje, mėgaudamasi spinduliais, pakėliau veidą. Girdėjau,